

FIBROMYALGIE

- Onzichtbaar en onbegrepen is het syndroom waaraan ik lijd,
en met mij hopen velen op een wonder dat 'Fibromyalgie' snel bestrijdt....
 - Hoe kan ik vertellen aan de mensen om me heen en de mensen van wie ik hou
dat deze onzichtbare boosdoener veel pijnlijker is dan het lijkt en waar ik nooit voor kiezen zou....
 - Van buiten zul je niet snel iets aan me zien, ik lach, want dat voelt vertrouwd.
En dat is aan de ene kant mijn valkuil, maar óók mijn zelfbehoud....
 - Soms wil je weleens vluchten, maar waar moet je in godsnaam heen?
Je voelt je dan tussen al die mensen toch zo verdomd alleen....
 - Hoe kan ik vertellen wat ik dag en nacht voel in mijn hele lijf?
Ieder plekje voelt continu zó moe, branderig, PIJNLIJK en stijf....
 - Hoe kan ik vertellen dat ik 'mijn oude ik' zo vreselijk mis?
Ik vind het zo moeilijk te accepteren dat PIJN voortaan mijn 'maatje' is....
 - en juist wanneer ik stilletjes lig, dringt de pijn diep tot me door,
" Wees maar niet bang, ik zal je nooit verlaten ", fluistert-ie heel zachtjes in mijn oor....
 - Hoe kan ik vertellen dat die pijn mij voortdurend stalkt, waar ik ook ga of sta;
Ik probeer ervoor te vluchten, maar 'hij' laat me niet alleen en komt me altijd achterna....
 - Pas als ik kan accepteren dat de pijn 'gewoon' bij me hoort,
Pas als ik kan aanvaarden dat-ie steeds weer mijn rust verstoort,
 - Pas als ik kan begrijpen waarom ik 'hem' heb verdiend,
Dán pas zal ik 'm accepteren als 'mijn maatje en mijn vriend'....
 - Begrijp me alsjeblieft niet verkeerd, ik zal mijn vriendschap en liefde altijd blijven geven;
Ik pluk de dag, blijf positief, want ik houd en geniet intens van het leven!
 - Via dit gedicht wens ik mijn lotgenoten heel veel steun, kracht en liefst vandáág nog minder pijn,
ik leef oprecht met jullie mee!
- Samen staan we sterk en hopen wij op wat meer begrip en erkenning, dat stemt ons al heel blij en tevree....

.....gedicht van Marjo, geschreven 22-03-2010